

И тя са за братъ, за юнакъ грижи!
 Настане вечеръ — месѣцъ изгрѣе,
 Звѣзди обсипатъ сводътъ небесенъ;
 Гора зашуми, вѣтаръ повѣе, —
 Балканътъ пѣе хайдушка пѣсень!
 И самодиви въ бѣла премѣна,
 Чудни, прекрасни, пѣсень поемнатъ, —
 Тихо нагазатъ трева зелена
 И при юнакътъ дойдатъ та сѣднатъ.
 Една му съ билки раната вѣрже,
 Друга го прѣсне съ вода студена,
 Трета го въ уста цѣлуе бѣрже, —
 И той я глѣда, — мила, засмѣна.
 „Кажи ми, сестро, дѣ — Караджата?
 Дѣ е и мойта вѣрна дружина?
 Кажи ми, пакъ ми земи душата, —
 Азъ искамъ, сестро, тукъ да загина!“
 И плѣснатъ съ рѣце, па са прегърнатъ,
 И съ пѣсни хвѣркатъ тѣ въ небесата, —
 Лѣтатъ и пѣятъ дорде осѣмнатъ,
 И тѣрсатъ духътъ на Караджата...
 Но сѣмна вече! И на Балкана
 Юнакътъ лѣжи, кръвта му тече, —
 Вѣлкътъ му ближе лютата рана,
 И слѣнцето пакъ пече лъ — пече!

НѢМАНЕТО

Нѣмането — зло голѣмо,
 Глупави момчета,
 То накарва на кривдата